

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jířího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. V.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Hostinským, advokátem, se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, proti žalované: **Policie ČR**, správa Středočeského kraje, se sídlem Na Baních 1304, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2008, č. j. 10 Ca 216/2004 - 172,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Jaroslavu Hostinskému, advokátu, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 1547 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti sedmi rozhodnutím a správním úkonům služebního funkcionáře, která předcházela vydání rozhodnutí ve věci služebního poměru č. 1888/2004 ze dne 22. 10. 2004 (posledně uvedené rozhodnutí bylo vyloučeno k samostatnému projednání). V odůvodnění svého usnesení uvedl, že čtyři druhostupňová rozhodnutí Policie ČR, jejichž přezkumu se stěžovatel domáhal, byla již k návrhu stěžovatele soudem přezkoumána a soud o nich rozhodl rozhodnutími, na něž bylo odkázáno. Za této situace přezkumu všech těchto rozhodnutí brání překážka věci rei iudicatae, a proto byly ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), soudem odmítnuty. Nadto bylo poukázáno na to, že ve všech těchto případech se jedná o rozhodnutí vydaná v letech 1995 - 1999, přičemž podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud

usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Vzhledem k datu, kdy byly stěžovateli rozhodnutí doručeny, pokud by nebránila projednání věci překážka věci rozsouzené, bylo by nutno návrhy odmítnout z důvodu opožděnosti. V případě rozhodnutí vydaných v I. stupni (proti nimž žaloba rovněž směřuje), je správní žaloba nepřijatelná podle § 68a s. ř. s. a ve spojení s § 69 s. ř. s. Předmětem žaloby totiž mohou být ve smyslu uvedených ustanovení toliko rozhodnutí, u nichž žalobce vyčerpal řádné opravné prostředky a žalovaným je správní orgán, který rozhodoval v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Závěrem městský soud konstatoval, že návrh stěžovatele na přezkum služebního hodnocení příslušníka Policie ČR schváleného dne 23. 8. 1999, na přezkum dalšího služebního hodnocení schváleno dne 14. 11. 1994, na přezkum průběžného hodnocení za I. pololetí 1994 a na přezkum zápisu o pohovoru ze dne 15. 11. 1993, č. j. ORP - 1042/01 - 93, není návrhem směřujícím proti rozhodnutím, která by zakládala, měnila či rušila práva a povinnosti osob (policistů), jedná se jen o podklady pro další eventuální rozhodnutí. Služební hodnocení není hodnocením soudně přezkoumatelným a takovýto návrh by bylo třeba odmítnout i podle § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. To je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. Ads 29/2007 - 144, v němž uvedený soud mimo jiné uvedl, že služební hodnocení samo o sobě není způsobitelné právně relevantně způsobem založit, změnit nebo zrušit práva nebo povinnosti osoby, které se týká. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. je služební hodnocení pouze podkladem pro rozhodování o služebním poměru policistů. Služební hodnocení spočívá v posouzení plnění služebních povinností, odborné a zdravotní způsobilosti policisty pro další výkon funkce nebo služby (§ 15 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb.). Rozlišování mezi rozhodnutím služebního funkcionáře jako rozhodnutím v materiálním smyslu a služebním hodnocením je také patrné ze systematiky právní úpravy odvolání obsažené v zákoně č. 186/1992 Sb. Ustanovení § 132 odst. 1 citovaného zákona zakotvilo možnost podat odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře a v odst. 2 stejného ustanovení pak výslovně i proti služebnímu hodnocení, z čehož plyne, že ani zákon č. 186/1992 Sb. nepovažoval služební hodnocení za rozhodnutí. V souladu s touto koncepcí je pak i ust. § 137 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., jestliže služební hodnocení neuvádí mezi úkony, které podléhají soudnímu přezkumu. Námitkami proti služebnímu hodnocení se soud zabývá v řízení, jehož předmětem je finální rozhodnutí ve věci služebního poměru, které zakládá, mění či ruší práva a povinnosti příslušníka Policie.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel polemizuje s důvody, které vedly městský soud k odmítnutí žaloby, mimo jiné se domnívá, že aby mohl soud ve věci spravedlivě rozhodnout, je nutno ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. závazné podklady finálního rozhodnutí přezkoumat, i pokud byla soudem již přezkoumávána, a to z toho důvodu, že konkrétně ve věci stěžovatele byla soudem přezkoumávána podle zcela zjevně protiústavního zákona, části páté občanského soudního řádu, kterou byl Ústavní soud nucen zrušit pro značné ústavní deficitory. Pokud se týká tvrzení, která městský soud uvedl v závěru napadeného usnesení, že návrh na přezkum služebních hodnocení, průběžného hodnocení a zápisu o pohovoru není návrhem směřujícím proti rozhodnutí, jedná se jen o podklady pro další eventuální rozhodnutí a návrh by bylo nutno odmítnout z důvodu kompetenční vyluky, stěžovatel namítá „že se tato podání jeví pouze jako ničím nepodložená spekulace, neboť stěžovatel samostatný návrh na přezkum těchto právních úkonů nepodal, proto soudu chyběla základní podmínka k tomuto řízení, jakou je návrh, v tomto případě žaloba, a tím je toto rozhodnutí i zmatečné“. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Soudem ustanovený zástupce stěžovatele advokát JUDr. Jaroslav Hostinský v podání ze dne 25. 6. 2008, označeném jako kasační stížnost, uvedl zcela totožné důvody jako stěžovatel ve své kasační stížnosti, a to včetně nejasných pasáží této kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s kasační stížností nesouhlasí, neboť městský soud se věcí zabýval velice pečlivě a v ústním řízení rovněž odůvodnil důvody, které jej vedly k vydání napadeného usnesení. V dalším žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě předložené městskému soudu dne 1. 8. 2006. Žalovaný je toho názoru, že žalobní námitky stěžovatele se opakují, a k žalobním námitkám se vyjádřil ve svém předchozím vyjádření, které předložil městskému soudu 1. 8. 2006. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) - e) s. ř. s. a pro tyto důvody je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) - e) s. ř. s., vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu především důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Městský soud se jednotlivými žalobními námitkami stěžovatele podrobně zabýval a dospěl ke správnému závěru, že přezkumu napadených rozhodnutí brání buď překážka věci rozsouzené, nebo (v případě žalob proti rozhodnutím vydaným správním orgánem I. stupně) jde o žaloby nepřijatelné podle § 68a s. ř. s. ve spojení s § 69 s. ř. s., případně jde o rozhodnutí, která nejsou soudně přezkoumatelná (to se týká služebních hodnocení stěžovatele). Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s vyčerpávajícím a výstižným posouzením jednotlivých žalobních námitek stěžovatele a pro stručnost na odůvodnění městského soudu odkazuje. Lze pouze dodat, že v případě námitky stěžovatele obsažené v jeho kasační stížnosti, že i v případě těch rozhodnutí, která již byla v minulosti soudem přezkoumávána, je přípustné jejich opětovné přezkoumání soudem vzhledem k tomu, že v předchozí době byla přezkoumávána podle zcela zjevně protiústavního zákona, tj. podle části páté občanského soudního řádu, která byla Ústavním soudem zrušena, nelze tento názor shledat důvodným (ostatně Nejvyšší správní soud se k otázce přezkumu rozhodnutí vydaných za účinnosti bývalé části páté občanského soudního řádu v řadě věcí obdobným způsobem již vyjádřil). Námitka stěžovatele směřující proti závěru městského soudu, že návrh na přezkum služebních hodnocení, průběžného hodnocení a zápisu o pohovoru není návrhem směřujícím proti rozhodnutí, není zcela srozumitelná, takže Nejvyšší správní soud se k ní nemůže vyjádřit.

Nejvyšší správní soud tudíž neshledal nezákonnost rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby, kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, žalované, ač byla v řízení úspěšná, toto právo na náhradu nákladů nebylo přiznáno, protože z obsahu spisu nevyplývá, že by žalované nějaké náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly.

Městským soudem ustanovený zástupce stěžovatele požádal, aby soud rozhodl o jeho odměně na základě skutečností zřejmých ze spisu. Z obsahu spisu vyplývá, že ustanovený advokát provedl ve věci jeden úkon, a to sepis kasační stížnosti, za což mu náleží odměna v částce 1000 Kč s připočtením režijního paušálu ve výši 300 Kč se zvýšením odměny o 19 % DPH, jehož je advokát plátcem. Celkem tak ustanovenému advokátovi byla přiznána odměna ve výši 1547 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu